

[Merete Bjørn Hanssen.]

der er i gang på området med hensyn til virkninger på myndighedsloven. Svaret på dette har jeg fået i ministerens svar til en anden ordfører, men jeg fik ikke svar på, om undersøgelsen vedrørende de åndssvages forhold er sat i gang, eller hvornår den kan ventes sat i gang.

Langkilde: Ja, det er blot en kort bemærkning i anledning af, at der fra så mange sider er givet udtryk for en stærk reducere af opfattelsen af værdien af mæglingen. Nu ved jeg selvfølgelig ikke, om ordførerne har erfaring for, at det skulle være så ringe, men det har jo været møde igennem mange år at anfægte værdien af denne mægling. Nu har jeg gennem mange år — og altså ikke som yngste fuldmægtig, som fru Merete Bjørn Hanssen var inde på — haft mellem 300 og 400 mæglinger om året, og det forekommer mig, selv om det må erkendes, at resultatet meget sjældent er positivt, at det dog er af værdi, at de unge eller de ældre, når de ønsker det, får lejlighed til sammen med en tredjemand at drøfte problemerne omkring hele dette, der nu skal ske eller eventuelt skal ske: opløsningen af deres ægteskab, og jeg tror, at det i mange tilfælde har betydning også for at lette vejen med hensyn til problemerne omkring forældremyndigheden over børnene.

Må jeg i den forbindelse sige, at de allervanskeligste sager, som man i øvrigt har i politiet, er jo samkvemsretssagerne. Vi må — selv om det er et begrænset område — være meget betænkelige ved den udvidelse, der efter forslaget skal ske, hvor der har eksisteret et fastere samlivsforhold.

Det gør mig for så vidt ondt at høre en enkelt taler tale om dette, som om det var et led i ligeberettigelsen mellem kønnene; det kan jo kun være hensynet til børnene, det drejer sig om i den forbindelse, og det er jo bekendt, at netop i disse sager benyttes børnene som kasteskyts, som ammunition mod den anden part. Og dér synes jeg også mæglinginstitutionen har værdi, fordi man dér kan drøfte disse problemer og gøre forældrene klart, at det alene må være hensynet til børnenes tarv, der er afgørende; det er ikke nogen ret, der tillægges manden, dette at have samkvemsret med børnene, det er en ret, som gives, for at børnene kan bevare

forbindelsen med den anden af forældrene. Og jeg synes som sagt, det er helt forkert at betragte det som et led i en ligeberettigelsesdiskussion. Men netop på denne baggrund synes jeg altså, at mæglinginstitutionen har værdi, og jeg kan ikke se, at der er mulighed for at afløse den med noget andet og bedre. Jeg tror i alt fald ikke, at familierådgivningen er den rette vej; jeg tror, det er værdifuldt fortsat at fastholde denne mulighed for en virkelig drøftelse af problemerne omkring ægteskabet i lovgivningen.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne svare fru Merete Bjørn Hanssen, at jeg mener, at undersøgelsen er i gang vedrørende de åndssvages problemer; jeg mener nemlig, den foretages af åndssvageforsorgen. Men hvis forholdet er det, at man ikke dér er i gang, og at man regner med, at vi skal være med fra justitsministeriets side, så skal jeg gerne sørge for, at den bliver sat i gang snarest muligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at de 2 lovforslag henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om filmcensur.

(Lovforslaget (nr. 115) findes i tillæg A. sp. 2887, fremsættelsen i tidenden sp. 2785).

Lovforslaget sattes til forhandling.

K. Axel Nielsen: Dette lovforslag blev bebudet, da filmcensurudvalget afgav betænkning i december 1967. Det glæder mig, at min efterfølger på dette punkt — jeg kan sige også på dette punkt — har vedgået arv og gæld.

Udvalgets store flertal, 8 af 9, indstiller, at voksencensuren ophæves. Det ene med-